

<https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-28>

УДК 354:332.1(477)

*Монастирний Владислав Миколайович,
провідний фахівець Центру професійного розвитку управлінських кадрів
навчально-наукового інституту «Інститут державного управління»
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,
майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна
e-mail: phd.281@karazin.ua <https://orcid.org/0000-0002-3924-2168>*

ТРАНСФОРМАЦІЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВ-РОБІТНИЦТВА В УКРАЇНІ

Анотація. У статті розглядається фундаментальна наукова проблема інституційної та правової неефективності традиційних адміністративних механізмів державного регулювання просторового розвитку в умовах безпрецедентної геоекономічної та безпекової турбулентності. Головне дослідницьке питання полягає у визначенні того, якою мірою чинне нормативно-правове забезпечення здатне стимулювати горизонтальну економічну та управлінську інтеграцію між територіальними громадами різних макрорегіонів в умовах активної фази повоєнного відновлення та форсованої європейської інтеграції України. Основна гіпотеза дослідження базується на обґрунтованому припущенні, що збереження ієрархічної, вертикально інтегрованої моделі публічного адміністрування та жорсткої бюджетної централізації на рівні макрорегіональних проєктів суттєво гальмує імплементацію інноваційного європейського підходу смарт-спеціалізації. Відтак, критично необхідним є нормативно закріплений перехід вітчизняної системи до парадигми нового публічного управління (New Public Governance), де інституціоналізоване міжрегіональне співробітництво виступає найбільш гнучким інструментом вирівнювання просторової асиметрії розвитку та забезпечення довгострокової національної економічної стійкості.

Ключові слова: державне регулювання, міжрегіональне співробітництво, публічне управління, нормативно-правове забезпечення, смарт-спеціалізація, децентралізація, Агенції регіонального розвитку.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Сучасна архітектоніка публічного управління в Україні формується під визначальним впливом безпрецедентних екзогенних та ендогенних шоків, які вимагають надзвичайно швидкої та гнучкої адаптації усього державного апарату до нових екзистенційних викликів.

Як цитувати: Монастирний В. М. Трансформація нормативно-правового забезпечення державного регулювання міжрегіонального співробітництва в Україні. *Державне будівництво*. 2026. № 1 (39). С. 445–454. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-28>

In cites: Monastyryni, V.M. (2026). Transformation of the regulatory framework for state regulation of interregional cooperation in Ukraine. *State Formation*, no. 1 (39), 445–454. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2026-1-28> [in Ukrainian].

Повномасштабна військова агресія російської федерації та зумовлені нею наступні етапи перманентної економічної турбулентності призвели до критичного порушення традиційних економічних, соціальних і логістичних ланцюгів, масштабних руйнувань промислової та енергетичної інфраструктури, а також до колосальних демографічних зрушень.

У цих надскладних умовах функціонування держави міжрегіональне співробітництво об'єктивно перестає бути виключно допоміжним механізмом економічної оптимізації чи адміністративної зручності. Воно набуває статусу критично важливого стратегічного інструменту гарантування економічної безпеки, збереження територіальної цілісності та виживання національної економіки загалом. Як переконливо свідчить вітчизняна та міжнародна адміністративна практика, традиційні механізми державного регулювання, що десятиліттями будувалися на лінійних, ієрархічних моделях управління та жорсткій субординації, сьогодні демонструють свою повну інституційну обмеженість і неспроможність. Вони виявилися не готовими до викликів так званого BANI-світу (світу, що характеризується крихкістю, тривожністю, нелінійністю та незбагненністю), де економічна взаємозалежність і територіальна роздрібненість стають інструментами гібридного впливу [6, с. 517].

У такій складній системі координат управлінські процеси на регіональному рівні вимагають блискавичної реакції, високого рівня взаємної довіри між громадами та виняткової гнучкості у залученні ресурсів. Відтак, максимально актуалізується фундаментальна науково-практична проблема докорінної реконцептуалізації правового поля. Нове нормативно-правове забезпечення має гарантувати легітимність, швидкість та прозорість ухвалення управлінських рішень саме на рівні прямої горизонтальної взаємодії макрорегіонів, минаючи зайві бюрократичні ланки центрального апарату.

Огляд останніх публікацій і виявлення раніше не вирішених питань.

Теоретико-методологічні засади, а також прикладні аспекти державного регулювання регіонального розвитку та механізмів міжрегіональної взаємодії є предметом активного та багатовимірного наукового дискурсу. Вагомий внесок у дослідження інституційних засад управління в умовах глобалізації роблять дослідники концепцій нового публічного врядування. Зокрема, С. Осборн (S. P. Osborne) у своїх працях ґрунтовно доводить, що ринкоцентрична модель не здатна вирішувати комплексні проблеми сучасності, обґрунтовуючи перехід до парадигми New Public Governance (NPG) [15, с. 45]. Розвиток інструментарію NPG через призму співпраці держави та недержавних акторів, а також механізм «співтворчості» досліджують К. Анселл та Я. Торфінг [13, с. 12]. Аксіологічний вимір трансформації розкриває М. Маццукато, наголошуючи на необхідності переходу до місіє-орієнтованого підходу, де держава виступає співтворцем ринків та інновацій [14, с. 28].

У вітчизняному науковому просторі проблематика публічного управління набуває гостроти через призму воєнного стану та європейської інтеграції. Концептуальні засади трансформації управлінської моделі, зокрема у сфері еконо-

мічної взаємодії, розкрито у працях О. О. Демченка, який наголошує на необхідності відходу від суто фіскальних функцій держави до сервісно-орієнтованої підтримки [3, с. 5]. Безпековий вимір управління та економічної дипломатії проаналізовано О. Зубчиком та Ю. Рубаном [4, с. 8], а також І. Рошко та В. Кухариком [11, с. 222]. Вони доводять, що міжрегіональна та міжнародна співпраця стає ключовим механізмом забезпечення національної стійкості. Е. Г. Марухян здійснює семантичний аналіз об'єктів публічного управління та пропонує авторську модель «3S» (Security, Sustainability, Synergy), адаптовану до умов безпекових викликів [6, с. 520].

Важливим аспектом модернізації управлінського інструментарію є цифровізація простору. С. А. Мехович та А. М. Лаушкін досліджують роль цифрових платформ як новітнього інструменту сучасної економічної дипломатії [7, с. 114]. У. Л. Сторожилова та Д. Хельбек розглядають цифрові інноваційно-технологічні рішення як безальтернативний шлях модернізації економіки України [12, с. 16]. Значення інноваційної діяльності та державної політики стимулювання розглядають А. В. Карпенко та Д. М. Юртаєв [5, с. 10]. Крім того, на прикладі окремих галузей, таких як туризм, К. Р. Гібкін доводить, що реформування законодавчого забезпечення є базовим інструментом стабілізації територій після війни [2, с. 39].

Попри значний доробок, питання комплексної адаптації нормативно-правової бази України до вимог макрорегіональної консолідації та міжрегіонального співробітництва залишається розробленим недостатньо, що й зумовлює актуальність даного дослідження.

Мета статті полягає у здійсненні системного та комплексного аналізу процесу трансформації нормативно-правового забезпечення державного регулювання міжрегіонального співробітництва в Україні; виявленні існуючих законодавчих прогалин та інституційних бар'єрів; а також у розробці практичних рекомендацій щодо вдосконалення правових механізмів управління просторовим розвитком на засадах мережевого врядування.

Використана методологія. Методологічну основу становить комплексний неоінституційний підхід. Застосовано історико-правовий метод для відстеження еволюції законодавства; формально-юридичний та семантичний аналіз для деконструкції дефініцій; системно-структурний та порівняльно-правовий методи для зіставлення вітчизняних норм із європейськими стандартами. Для досягнення поставленої мети та перевірки висунутої гіпотези застосовано комплексний методологічний інструментарій, що спирається на неоінституційний підхід. Використано історико-правовий метод – для відстеження еволюції вітчизняного законодавства у сфері регіональної політики з початку децентралізації; формально-юридичний та семантичний аналіз – для деконструкції ключових правових дефініцій та усунення термінологічних колізій; системно-структурний та порівняльно-правовий методи – для глибокого зіставлення вітчизняних правових норм із сучасними європейськими стандартами мережевого управління.

Емпіричну та нормативну базу дослідження становлять виключно чинні законодавчі акти України (зокрема, рамкові закони щодо державної регіональної

політики, співробітництва територіальних громад, Бюджетний кодекс України), нормативні документи щодо стратегії регіонального розвитку, а також верифіковані наукові публікації вітчизняних і міжнародних фахівців щодо практичної діяльності спеціалізованих установ регіонального розвитку та впровадження інноваційних інструментів управління.

У результаті проведеного комплексного аналізу науково доведено інституційну обмеженість чинних механізмів державного регулювання міжрегіональної взаємодії. Виявлено ключові нормативні колізії, зокрема у сфері здійснення міжбюджетних трансфертів та механізмів спільного багатоканального фінансування великих інфраструктурних проєктів, що виходять за межі однієї області. Обґрунтовано нагальну необхідність трансформації правового статусу Агенцій регіонального розвитку з наданням їм розширених делегованих повноважень для координації транскордонних і макрорегіональних програм відновлення. Запропоновано конкретні концептуальні напрями вдосконалення Бюджетного кодексу України шляхом законодавчого закріплення цільових захищених квот Державного фонду регіонального розвитку виключно для проєктів міжрегіональної співпраці, що стимулюватиме формування стійких горизонтальних мереж і значно пришвидшить складний процес інтеграції України до єдиного європейського економічного простору на рівні регіональних інституцій.

Виклад основного матеріалу. Процес правової інституціоналізації міжрегіонального співробітництва в Україні нерозривно пов'язаний із розгортанням реформи децентралізації влади. Фундаментальним рушієм цих змін стало прийняття Закону України «Про співробітництво територіальних громад» [10, с. 2]. Цей профільний акт вперше на рівні вищої юридичної сили чітко закріпив можливі інструменти та форми легальної взаємодії суб'єктів місцевого самоврядування: делегування виконання завдань, реалізація спільних інфраструктурних проєктів, створення спільних підприємств та утворення спільних органів управління [10, с. 4]. Закон заклав міцний правовий фундамент для формування горизонтальної мережевої взаємодії. Проте, аналіз практики його правозастосування свідчить, що реальна дія закону обмежувалася локальним рівнем сусідніх громад, не створюючи дієвих механізмів для стратегічного співробітництва у макрорегіональному вимірі.

Базовим системоутворюючим документом, що визначає засади державної політики розвитку територій, є Закон України «Про засади державної регіональної політики» [8, с. 1]. Зміни до цього закону, імplementовані як відповідь на виклики воєнного стану, запровадили важливу управлінську новелу – законодавчо закріплену просторову типологізацію територій. В Україні нормативно виокремлено: території відновлення, регіональні полюси зростання, території з особливими умовами для розвитку та стратегічні макрорегіони [8, с. 3]. Такий диференційований підхід створює нормативні передумови для таргетованого співробітництва. Наприклад, державне регулювання тепер може свідомо спрямовуватися на стимулювання кооперації між «регіональними полюсами зростання» та «територіями відновлення». Типовим прикладом останніх є Харківсь-

кий регіон, який, попри руйнування, зберігає колосальний інтелектуальний потенціал і гостро потребує системної інтеграції ресурсів через горизонтальні зв'язки з іншими макрорегіонами країни.

Еволюція об'єкта управління детермінує зміну методології управлінського впливу [6, с. 521]. Державна стратегія регіонального розвитку на 2021–2027 роки [9, с. 10], суттєво актуалізована з огляду на наслідки агресії, прямо вказує на необхідність розвитку глибокої міжрегіональної інтеграції. Управлінський документ офіційно закріплює концептуальний перехід державної політики від моделі пасивної конкуренції між регіонами до політики «згуртованості», адаптованої з практик ЄС.

Проте, формально-юридичний аналіз чинного законодавства виявляє низку нормативних дисфункцій. По-перше, Бюджетний кодекс України [1, с. 93] встановлює ієрархічні рамки щодо здійснення міжбюджетних трансфертів. Поточний механізм спроектований виключно на вертикальну адміністративну лінію «державний бюджет – місцевий бюджет». Спільне фінансування великих міжрегіональних інфраструктурних проєктів неминуче стикається з бюрократичними перепонами при спробі об'єднання ресурсів різних обласних рад [1, с. 101].

По-друге, в умовах сек'юритизації [6, с. 520], національне правове поле недостатньо врегульовує питання спільної безпеки інфраструктурних об'єктів. Військові адміністрації наділені безпрецедентними повноваженнями, що тимчасово «заморожує» дію окремих партисипативних механізмів співробітництва представницьких органів влади кількох регіонів. Виникає «пастка фрагментації»: стратегічні рішення ухвалюються ізольовано, без врахування міжрегіональних синергетичних ефектів [15, с. 46].

Процес європейської інтеграції України вимагає всеохопної гармонізації законодавства у сфері регіональної політики. Ключовим елементом є нормативна імплементація підходу смарт-спеціалізації (S3). Відповідна Постанова Кабінету Міністрів України щодо регіональних стратегій розвитку [9, с. 15] визначає смарт-спеціалізацію як інноваційний підхід фокусування ресурсів. Однак поточне забезпечення де-факто стимулює регіони до розробки стратегій ізольовано. Це призводить до дублювання пріоритетів.

Для ефективного регулювання необхідно запровадити правові норми, які б зобов'язували суміжні регіони узгоджувати пріоритети смарт-спеціалізації ще на етапі планування. Впровадження цифрових технологій управління є невід'ємною частиною цього процесу [12, с. 16]. Використання єдиних цифрових платформ дозволяє мінімізувати транзакційні витрати та забезпечити прозору взаємодію між громадами [7, с. 128]. Перехід до парадигми New Public Governance (NPG) розглядає публічне управління як процес координації горизонтальних мереж, де механізмом виступає «співтворчість» [13, с. 14].

Державна політика стимулювання інноваційної діяльності та регіонального розвитку вимагає стабільного фінансування [5, с. 10]. На сьогодні головним інструментом залишається Державний фонд регіонального розвитку (ДФРР), функціонування якого регламентується Бюджетним кодексом України [1, с. 45].

Чинна редакція закріплює квотний принцип розподілу коштів між областями, що стимулює конкуренцію, а не кооперацію. Трансформація вимагає запровадження окремої, законодавчо захищеної квоти виключно на цільове фінансування спільних мультирегіональних проєктів. Це дозволить спрямовувати інвестиції на створення територіальних кластерів, які свідомо об'єднують ресурси суміжних областей для мультиплікації економічного ефекту.

Лева частка повоєнного фінансування надходитиме від міжнародних донорів. Правова база щодо залучення міжнародної технічної допомоги та концесій потребує суттєвого спрощення процедур укладання багатосторонніх договорів, де суб'єктами солідарної відповідальності виступають кілька територіальних громад, держава та іноземний інвестор.

Згідно із Законом України «Про засади державної регіональної політики», АРР утворюються на базі партнерства держави, бізнесу та громадського сектора [8, с. 12]. Формування публічної цінності [14, с. 30] найактивніше відбувається шляхом розбудови інноваційних кластерів на базі інституцій регіонального розвитку.

Яскравим прикладом інституційної спроможності є діяльність Агенції регіонального розвитку Харківської області. Навіть в умовах надзвичайно складної безпекової ситуації, ця установа виконувала роль координаційного хабу в процесі просторового планування та підготовки аналітичної звітності, виступаючи дієвим комунікаційним майданчиком для розробки стратегій, які виходять за межі однієї області.

Проте, для повноцінної юридичної легалізації цього механізму необхідне внесення змін до відповідних урядових постанов. Нормативні зміни мають легітимізувати право АРР самостійно утворювати спільні консорціуми з АРР інших макрорегіонів, виступати повноцінним розпорядником грантових коштів від фондів ЄС для багатокомпонентних міжрегіональних проєктів. Подібна трансформація дозволить перетворити АРР із консультативно-дорадчих органів на фінансово спроможних суб'єктів публічного управління.

Висновки з цього дослідження та перспективи подальших досліджень. Узагальнені результати проведеного аналізу процесу трансформації нормативно-правового забезпечення державного регулювання міжрегіонального співробітництва в Україні дають підстави сформулювати наступні ключові висновки:

1. Під фундаментальним впливом викликів воєнного стану та євроінтеграційних процесів парадигма державного регулювання територіального розвитку вимагає остаточного переходу від лінійної моделі адміністрування до сучасної концепції мережевого публічного врядування (New Public Governance).

2. Чинне вітчизняне правове поле містить суттєві обмеження в частині фінансового забезпечення макрорегіональної кооперації. Бюджетний кодекс України критично потребує доповнень, які б інституціоналізували захищені квоти Державного фонду регіонального розвитку виключно для мультирегіональних інфраструктурних та інноваційних проєктів.

3. Нормативно-правовий статус Агенцій регіонального розвитку необхідно суттєво розширити. Їм слід надати реальні повноваження суб'єктів міжрегіонального управління, право на створення міжобласних консорціумів та пряме управління транскордонними фінансовими програмами технічної допомоги ЄС.

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямі полягають у розробці прикладних моделей імплементації підходу смарт-спеціалізації у довгостроковій стратегії розвитку суміжних областей України. Крім того, фахового вивчення потребують механізми гармонізації вітчизняного законодавства про партнерство громад з регламентами структурних та інвестиційних фондів Європейського Союзу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бюджетний кодекс України : Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 50-51. Ст. 572. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text>
2. Гібкін К. Р. Реформування законодавчого забезпечення розвитку туризму як інструмент стабілізації галузі після війни. *Відновлення та модернізація економіки України: виклики, пріоритети, практики : збірник тез доповідей III Міжнародної науково-практичної конференції (Харків, 3 квітня 2025 року)*. 2025. С. 38–40. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf>
3. Демченко О. О. Сутність публічного управління у сфері зовнішньої торгівлі. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування*. 2024. № 12. С. 1–9. <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2024-12-02-08>
4. Зубчик О., Рубан Ю. Економічна дипломатія як механізм публічного управління конкурентоспроможністю держави в контексті національної безпеки України. *Національна безпека*. 2024. № 1. С. 1–11. <https://doi.org/10.17721/3041-1912.2024/1-2/11>
5. Карпенко А. В., Юртаєв Д. М. Державна політика стимулювання в сфері науково-технічної та інноваційної діяльності. *Відновлення та модернізація економіки України: виклики, пріоритети, практики : збірник тез доповідей III Міжнародної науково-практичної конференції (Харків, 3 квітня 2025 року)*. 2025. С. 9–11. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf>
6. Марухян Е. Г. Міжнародне економічне співробітництво як об'єкт публічного управління: семантичний аналіз та еволюція парадигм. *Державне будівництво*. 2025. № 2 (38). С. 516–531. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-2-33>
7. Мехович С. А., Лаушкін А. М. Цифрові платформи – новий інструмент економічної дипломатії у міжнародних економічних відносинах. *Вісник Національного технічного університету «ХПІ»*. Серія: Економічні науки. 2025. № 3 (206). С. 125–130. <https://doi.org/10.20998/2313-8890.2025.03.08>
8. Про засади державної регіональної політики : Закон України від 05.02.2015 № 156-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 13. Ст. 90. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156-19#Text>
9. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2020 № 695. *Офіційний вісник України*. 2020. № 67. Ст. 2155. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text>
10. Про співробітництво територіальних громад : Закон України від 17.06.2014 № 1508-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 34. Ст. 1167. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1508-18#Text>

11. Рошко І., Кухарик В. Економічна дипломатія України як інструмент реалізації національних інтересів. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2021. № 2 (10). С. 221–232. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2021-02-221-232>
12. Сторожилова У. Л., Хельбек Д. Цифрові інноваційно-технологічні рішення модернізації економіки України. *Відновлення та модернізація економіки України: виклики, пріоритети, практики*. 2025. С. 15–17. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf>
13. Ansell C., Torfing J. A New Public Governance Based on Co-creation. *Public Governance as Co-creation*. 2024. P. 1–25. URL: https://assets.cambridge.org/97810093/80409/excerpt/9781009380409_excerpt.pdf
14. Mazzucato M., Coronado J. A., Mosquera L. et al. A Public Value Framework for Directing Public Finance. *UCL Institute for Innovation and Public Purpose, Policy Report*. 2024. No. 14. London. URL: https://www.ucl.ac.uk/bartlett/sites/bartlett/files/a_public_value_framework_for_directing_public_finance.pdf
15. Osborne S. P. (Ed.). *The New Public Governance? Emerging perspectives on the theory and practice of public governance*. London : Routledge, 2010. 448 p. URL: https://www.academia.edu/61623289/the_new_public_governance

Стаття надійшла до редакції 10.02.2026 р.

Стаття рекомендована до друку 16.03.2026 р.

Опубліковано 30.05.2026 р.

Monastyrnyi V. M.,

*Leading Specialist of the Center for Professional Development of Managerial Personnel,
Education and Research Institute «Institute of Public Administration»*

of V. N. Karazin Kharkiv National University,

4 Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

e-mail: phd.281@karazin.ua <https://orcid.org/0000-0002-3924-2168>

TRANSFORMATION OF THE REGULATORY FRAMEWORK FOR STATE REGULATION OF INTERREGIONAL COOPERATION IN UKRAINE

Abstract.

Research questions and hypotheses. The article addresses the fundamental scientific problem of institutional and legal inefficiency of traditional administrative mechanisms of state regulation of spatial development in the context of unprecedented geo-economic and security turbulence. The main research question is to determine the extent to which the current regulatory framework is able to stimulate horizontal economic and managerial integration between territorial communities of different macro-regions during the active phase of post-war recovery and accelerated European integration of Ukraine. The main hypothesis of the study is based on a well-founded assumption that maintaining a hierarchical, vertically integrated model of public administration and rigid budgetary centralization at the level of macro-regional projects significantly slows down the implementation of the innovative European approach of smart specialization. Therefore, it is critically necessary to legally secure the transition of the domestic system to the paradigm of New Public Governance, where institutionalized interregional cooperation acts as the most flexible tool for equalizing spatial development asymmetry and ensuring long-term national economic resilience.

Data. The empirical and regulatory basis of the study consists exclusively of the current legislative acts of Ukraine (in particular, framework laws on state regional policy, cooperation of territorial communities, the Budget Code of Ukraine), normative documents on regional development

strategy, as well as verified scientific publications of domestic and international experts regarding the practical activities of specialized regional development agencies and the implementation of innovative management tools.

Research methods. To achieve the goal and test the hypothesis, a comprehensive methodological toolkit based on the neo-institutional approach was applied. The historical and legal method was used to trace the evolution of domestic legislation in the field of regional policy since the beginning of decentralization; formal legal and semantic analysis – to deconstruct key legal definitions and eliminate terminological conflicts; systemic-structural and comparative legal methods – for a deep comparison of domestic legal norms with modern European standards of network governance.

Research results. As a result of a comprehensive analysis, the institutional limitation of the current mechanisms of state regulation of interregional interaction is scientifically proven. Key regulatory conflicts have been identified, in particular in the field of intergovernmental transfers and mechanisms for joint multi-channel financing of large infrastructure projects that go beyond one region. The urgent need to transform the legal status of Regional Development Agencies by granting them expanded delegated powers to coordinate cross-border and macro-regional recovery programs is substantiated. Specific conceptual directions for improving the Budget Code of Ukraine are proposed by legally securing targeted protected quotas of the State Fund for Regional Development exclusively for interregional cooperation projects, which will stimulate the formation of stable horizontal networks and significantly accelerate the complex process of Ukraine's integration into the single European economic space at the level of regional institutions.

Keywords: *state regulation, interregional cooperation, public administration, regulatory framework, smart specialization, decentralization, Regional Development Agencies.*

REFERENCES

1. Budget Code of Ukraine: Law of Ukraine No. 2456-VI of July 8, 2010. (2010). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 50-51, Art. 572. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text> [in Ukrainian].
2. Hibkin, K.R. (2025). Reforming the legislative support of tourism development as a tool for stabilizing the industry after the war. *Recovery and modernization of the economy of Ukraine: challenges, priorities, practices: Proceedings of the III International Scientific and Practical Conference (Kharkiv, April 3, 2025)*. 38–40. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf> [in Ukrainian].
3. Demchenko, O.O. (2024). The Essence of Public Administration in the Sphere of Foreign Trade. *Problems of Modern Transformations. Series: Law, Public Management and Administration*, 12, 1–9. <https://doi.org/10.54929/2786-5746-2024-12-02-08> [in Ukrainian].
4. Zubchuk, O., & Ruban, Yu. (2024). Economic diplomacy as a mechanism of public management of state competitiveness in the context of national security of Ukraine. *National Security*, 1, 1–11. <https://doi.org/10.17721/3041-1912.2024/1-2/11> [in Ukrainian].
5. Karpenko, A.V., & Yurtaiev, D.M. (2025). State policy of stimulation in the field of scientific, technical and innovative activities. *Recovery and modernization of the economy of Ukraine: challenges, priorities, practices: Proceedings of the III International Scientific and Practical Conference (Kharkiv, April 3, 2025)*, 9–11. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf> [in Ukrainian].
6. Marukhian, E.G. (2025). International economic cooperation as an object of public administration: semantic analysis and paradigm evolution. *State Formation*, 2(38), 516–531. <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-2-33> [in Ukrainian].
7. Mekhovych, S.A., & Laushkin, A.M. (2025). Digital platforms – a new tool of economic diplomacy in international economic relations. *Bulletin of the National Technical University «KhPI»*.

Series: Economic Sciences, 3(206), 125–130. <https://doi.org/10.20998/2313-8890.2025.03.08> [in Ukrainian].

8. On the Principles of State Regional Policy: Law of Ukraine No. 156-VIII of February 5, 2015. (2015). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 13, Art. 90. [in Ukrainian].

9. On Approval of the State Strategy for Regional Development for 2021-2027: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 695 of August 5, 2020. (2020). *Official Bulletin of Ukraine*, 67, Art. 2155. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156-19#Text> [in Ukrainian].

10. On Cooperation of Territorial Communities: Law of Ukraine No. 1508-VII of June 17, 2014. (2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 34, Art. 1167. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

11. Roshko, I., & Kukharyk, V. (2021). Economic diplomacy of Ukraine as a tool for realizing national interests. *International Relations, Public Communications and Regional Studies*, 2(10), 221–232. <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2021-02-221-232> [in Ukrainian].

12. Storozhylova, U.L., & Khelbek, D. (2025). Digital innovation and technological solutions for the modernization of the economy of Ukraine. *Recovery and modernization of the economy of Ukraine: challenges, priorities, practices*, 15–17. URL: <https://vstup.htek.com.ua/wp-content/uploads/2025/04/tez.pdf> [in Ukrainian].

13. Ansell, C., & Torfing, J. (2024). A New Public Governance Based on Co-creation. *Public Governance as Co-creation*, 1–25. URL: https://assets.cambridge.org/97810093/80409/excerpt/9781009380409_excerpt.pdf

14. Mazzucato, M., Coronado, J. A., Mosquera, L., et al. (2024). A Public Value Framework for Directing Public Finance. *UCL Institute for Innovation and Public Purpose, Policy Report*, 14, London. URL: https://www.ucl.ac.uk/bartlett/sites/bartlett/files/a_public_value_framework_for_directing_public_finance.pdf

15. Osborne, S. P. (Ed.). (2010). *The New Public Governance? Emerging perspectives on the theory and practice of public governance*. London: Routledge. URL: https://www.academia.edu/61623289/the_new_public_governance

The article was received by the editors 10.02.2026.

The article is recommended for printing 16.03.2026.

Published 30.05.2026.